

BÚCSÚLEVÉL

Tisztelt Asszonyom!

hétfő

Talán meglepi ez a hideg megszólítás és a magázó hangnem, neveztük már egymást forró órán Macának is, pontosabban én neveztem Kegyedet Macának, Kegyed pedig engem Kacor királynak, de ez most mellékes, az első öt hibernált lenyeltem már és most (MOST) kapom be az újabb ötös adagot, ilyenkor az ember nem bajlódik a fegyelmetlen szavakkal, hanem rögtön a lényegre tér, életét summázza, egyszerűen, nem köntörfalazok, magázva kell Kegyedet szólítanom és ridegen kell írnom, nem mintha neheztelnék, Kegyed a zsigereiben bujkáló állati ösztönnek tett csak eleget, amikor beadta ellenem az apasági keresetet, úgy gondolta, hogy születendő kölykéről a számbajöhető férfiak közül én gondoskodhatnék a legmegbízhatóbban, ez megtisztelő, meg is vagyok tisztelve, de a szerepkört teljes tisztelettel visszautasítom, mire ezt a levelet megkapja, már nem leszek az élők sorában —

hogy erőt gyűjtsek vallomásos számvetésem folytatásához, újabb öt hibernált veszek be, már be is (MOST) vettem, a földön élő négy milliárd egyén közül Kegyed tudja a legjobban (rajtam kívül), hogy éppen másfél év telt el, amióta utoljára pihegett a karomban, és minthogy magzata csak a jövő hónapban szándékozik világra csusszanni, két feltételezés között kell választanom, vagy elfogadom, hogy Kegyed méhe konzerv, melyet tetszése szerinti időben nyit fel vagy pedig nem enyém a gyerek; földhözragadt észjárásom a második lehetőségre szavaz, ha mégis az első bizonyulna igaznak, ezer éves purgatóriumi műszakot ajánlok fel bérmentve pluszban, remélem, méltányolja, hogy én, aki egyre csak lótok-futok, ilyen önkéntes felajánlásra határoztam el magam. Amikor tizennyolc hónappal ezelőtt kimáztam kegyed égszínkének dunyhája alól és elbúcsúztunk egymástól, ahogy egy bicebóca angol búcsúzás-specialista, Byron írta, „in silence and tears”, vagyis csöndben és könnyek között, amin azt kell érteni, hogy én csöndben voltam, Kegyed pedig, tisztelt Asszonyom, könnyben ázott, és kiléptem az ajtón, majd a kapun és megcsapott a Rumbach Sebastyén utca szabad levegője, és felpillantva az ég sikátorán felfedeztem egy csillagot is, szentül megfogadtam, hogy soha többé nem leszek Kacor király, és soha többé nem fekszem égszínkének dunya alá, és halálomig gondosan elkerülöm az olyan hölgyeket, akik a) olyankor is a frizurájukra ügyelnek, amikor egészen másról van szó, b) pajzánul elkeresztelik bizonyos testrészeimet; nekem soha többé, gondoltam a Rumbach Sebastyén utcában, nem lesz Toldi Miklósom, sem Kukorica Jancsim, sem pedig szégyenszemre Hüvelyk Matyim, aztán eltelt másfél esztendő, csak úgy suhantak a napok és a hetek, nem rágtam véresre álmatlan éjszakákon Kegyed miatt az öklöm, mígnem tegnap befutott szíves értesítése magzatunkról, rögtön elhatároztam, hogy árvát fog szülni ebbe a siralomvölgybe, erről jut eszembe, hogy bekapok újabb öt hibernált, be is kap(MOST)tam, de nem alantas bosszúvágyból, a pénzt sem sajnálnám különösképpen a kis kriplitol, egyszerűen csak únom, hogy mindig másért büntet az élet, mint amit elkövettem, hajdanában-danában, amikor még olyan ártatlanul virítottam, mint a libalegelők zöldje, zakatoló szívvel kísértem haza szőke szerelmemet, májusi este dúlt, Kosztolányi-verset szavaltam, „A vad kovács, a szenvedés sötét pörölyvel döngöl engem”, a lány szemem könnyben ázott, „Kár, hogy munkásáruló volt”, mondta ellágyulva, én pedig mély lélegzetet véve megfogtam a kezét, és ekkor valaki bokán rúgott, hátranéztem, egy kis srác állt mögöttem zsebregdagott kézzel, mukkanntem sem volt időm, borzalmas ütést mértek a másik oldalról a fejemre, „Vered az ácsémet?” — két ifjú hústorony magasodott fölém, munkába fogtak, a lány futásnak eredt, én megtépázva utána — megvallom némileg zavartan, miközben

újabb öt hibernált forgatók a számban, le is nyelem (MOST), arra gondoltam menekülés közben, hogy csak törlesztett a sors, kisebb koromban én voltam a grundok és a jégpályák réme —

visszatérve a tárgyra, melytől csak látszólag kalandoztam el, elárulom Kegyednek, tisztelt Asszonyom, aki a legjobb helyre akarta becsempészni zápult kacatozását, hogy (plusz öt, MOST) ugyanabban az időben, amikor Kegyed égszínkének paplana alatt ficáncoltam, volt egy igazi jó nőm is, két marokkal átértem a derekát, a keble pedig mint Sába királynőjéé (bár ez utóbbi hölgyet csak nem egészen autentikus képeken láthattam), férjénél volt ugyan, de teherbe tölem esett, éppen tizennyolc hónappal ezelőtt, rögvést közölte is, hogy nem óhajt többé látni, én per sze azonnymomban beleszerettem, Kegyeddal is ezért szakítottam, nem volt kedvem a Kegyed tejzagú gyöngédségeihez, ha már nem érezhettem az ő verejtékszagát, nos, hát ez a hölgy az én gyerekemmel a hasában rendbehozta öt éve döglődő házasságát, úgy él magtalan férjével és Szilveszter nevezetű kisfiával, mint a Szent Család, közös ismerőseink mind eskü alatt vallják, hogy időnként kis glória is tapasztalható a fejük körül, nekem távol kell tőlük tartanom magam, a gyerek állítólag mulatságosan hasonlít rám, a pszeudópapa gyanút ne fogjon, tegnap, vasárnap délben (MOST plusz öt) meglesstem őket, darázsderekű szerelmem tolt a gyerekkocsit, balján férje, vörös, nagy, puha ember, zsinóros kalapban, a gyereknek csak bömbölését hallottam, a hangja is eszköszöm, szakasztott az enyém, még jókor a kukák mögé kuporodtam, hogy ne lásanak meg, képzelje csak el, tisztelt Asszonyom, egy köztisztelőnek örvendő fényképész élete delén kukák mögé kuksol a saját csecsemője elől, aztán meg szégyenülten hazavánszorogtam, és otthon már várt a Kegyed expressz-levele az ajándékporontyról, ki lehet ezt (plusz öt, MOST) bírni (MOST plusz öt), nem lehet —

vallomás, következik, tisztelt Asszonyom, szemérmes férfivallomás, Kegyed az első, akinek ily módon megnyilatkozom, Kegyed ugyanis bizonyára egyetlen szót sem ért az egészből, ezért félre sem érthet, egyébként mit bánom én, ha félreért, nem leszek jelen, egyszerűen megvallom, hogy bolondosan hiszek a Sorsban, a szerencsétlen éppúgy nem kerülheti el szerencsétlenségét, mint a szerencsés a szerencsét, csakhogy sanda mézáros a sors, megcélozza az egyik marha fejét és a másik rogy össze, aztán szétnyíló homlokkal összerogy az első számú marha is, amikor éppen nem ő a célpont, a korrigáló sorsban hiszek (plusz öt MOST hibernál), zsenge ifjúkoromban egy elhullajtott bolyhú teniszlabdával betörtem valami ablakot, gyorsan olajra léptem, másnap hallottam, hogy gázömlés volt ott és életeket mentett meg a labdám, hirtelen elrántjuk a kormányt, hogy el ne üssünk egy kóbor macskát, mire gyerekkocsit préselünk a falhoz, ha szerencsénk van, éppen üres, de ebben az esetben sem úszunk meg semmit, tisztelt Asszonyom, a gyermek, aki hiányzott kocsijából, felcseperedik, postás-egyenruhában becsönget, hozza a számlát, egy biztosítatlan gyerekkocsi, húsz év kamatos kamataival, vagyis mit beszélék, ez egy régebbi számla, abból az időből, amikor Kegyed még mosolyos népboldogító képei alatt sürgött-forgott négykézláb gumibugyiban, én pedig fényképeztem a fényképeket vagy a fényképekről készített fényképek fényképeit...*

* Ezután még néhány olvashatatlan szó következik. Címzés hiányzik. Az írásjeleket itt-ott pótoltuk. Néhány illetlen szót, sajnálatlalt, töröltünk vagy helyettesítettünk. A levél eredetije kellő indokkal megtekinthető.

Közrebocsátja:

Eöri h...in